

Η άλλη Ελλάδα που κερδίζει

Του Σωκράτη Τσιχλιά

Υπάρχει, δυστυχώς, η Ελλάδα της Μανωλάδας των δύσμοιρων σκλάβων και των ανθρωπόμορφων εγκληματών που τους εκμεταλλεύονται. Άλλα υπάρχει, ευτυχώς, και μια άλλη πατρίδα, φωτεινή και ελπιδοφόρα: η Ελλάδα των φοιτητών της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθη-

νών, που κατέκτησε το πρώτο βραβείο στον 6ο Διαγωνισμό Ευκονικής Δίκης Ρωμαϊκού Δικαίου, αφού επικράτησε στον τελικό του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, παρακαλώ! Η μία Ελλάδα, των Βαρβάρων, μας ντροπιάζει ανά την υφόλιο, καθώς για μία ακόμη φορά τα ρεζίλικα μας γίνονται πρωτοέ-

λιδο στα δημοφιλέστερα Μέσα Ενημέρωσης του κόσμου, ταξιδεύοντας δίπλα τις λέξεις - Αικατερίνη Βουλέλη, τη Μαρία - Θωμαΐδη Επέογλου, τον Αλέξανδρο Παπασωτηρίου και

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

«Ελλάδα» και «φρασισμός»... Η άλλη ομάδα Ελλήνων, όλοι τους φοιτητές της συχνά που αποτελείται από την Ιουλία τη Μαρία - Θηρεσία Ρούσσου,

όλοι τους φοιτητές της συχνά συκοφαντημένης Νομικής

Αθηνών, άφοισε άφωνους τους σοφούς νομομαθείς μεγάλων ευρωπαϊκών ιδρυμάτων καθώς εκτός από το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, επικράτησε και του Πανεπιστημίου του Κέμπριτζ, ενώ κατά τη διάρκεια των αγώνων κέρδισε αγορεύοντας στα αγγλικά συναδέλφους τους από τα πανεπιστήμια του Τίμπεκεν, της Βιέννης, της Λιέγης και της Νάπολης.

Πάντα υπήρχαν δύο Ελλάδες, η μία της προκοπής, της τιμής, της αξιοπρέπειας και του μείζονος μόχου. Και η άλλη της αρπαγής, της ανομίας, της ήσσονος προσπαθείας, της ντροπής. Μια Ελλάδα γενναιόδωρων ανιδιοτελών γενναίων πολιτών και μια ιδιοτελής, μοχθηρή, φοβική και εν τέλει η ποιητική της Ελλάδας.

Όλοι οι πολιτικοί θα σπέουσαν να καταδικάσουν ότι συνέβη στις φυτείες της φράουλας. Δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς. Άλλα κανείς από την κυβέρνηση δεν θα μπορέσει να δώσει πειστική απάντηση στα αμείλικτα ερώτημα: Πού ήταν η ποιητική πιλήματα;

Σοβαρότης

Με τον Γιώργο Κασκάνη

Όταν το '74 έβασαμε τη μισή μας πατρίδα, πολλοί ήταν αυτοί που πίστεψαν ότι το σοκ ήταν τόσο ισχυρό που θα αναδιαμόρφωνε συνολικά το σκηνικό. Θα τερμάτιζε τον αλληλοσπαραγμό, θα δημιουργούσε συνθήκες κάθαρσης, θα οδηγούσε σε μια πιο συλλογική διαχείριση των προβλημάτων. Αυτό που ακολούθησε συνιστούσε την απόλυτη διάψευση. Η κάθαρση δεν ήρθε ποτέ, τα χωριά συνέχισαν να χωρίζονται σε «εθνικόφρονα σωματεία» και «λαϊκές οργανώσεις», και η προσδοκία μιας συγκροτημένης αντιπετώπισης των νέων προκλήσεων έμεινε όνειρο απατηλό. Σε ένα μόνο σημείο υπήρξε η απόλυτη σκέψη σε ομοφωνία: για όσα συνέβησαν σε αυτόν τον τόπο, έφταξε όλος ο υπόλοιπος πλανήτης, εκτός από εμάς!

Πέρασαν τα χρόνια και θα ανέμενε κανείς ότι σε όλο αυτό το διάστημα, σε συνθήκες κάπως πιο ομαλές, θα γινόμασταν όλοι λίγο πιο ώριμοι, λίγο πιο σοβαροί, λίγο πιο υπεύθυνοι. Μέχρι που ήρθε η οικονομική κρίση. Ένα ακόμα μεγάλο σοκ που ταρακούνησε τη θεμέλια αυτού για το οποίο, αφελώς, ήμασταν περήφανοι. Του -δήθεν- σύγχρονού μας κράτους. Κι είπαμε, δεν είναι δυνατόν, τώρα όλοι θα συνειδητοποιήσουν το μέγεθος της καταστροφής αλλά και το μέγεθος των ευθυνών τους για το εκτρωματικό -όπως αποδείχθηκε- κατασκεύασμα που φτιάχαμε. Η δεύτερη πλάνη, είναι κειρότερη της πρώτης.

Με αφορμή την πολυδιαφυματένη πλέον συζήτηση του μνημονίου στη Βουλή, διαπιστώνει κανείς ότι μισό και πλέον αιώνα μετά τη συγκρότησή μας ως κράτος όχι μόνο δεν βελτιωθήκαμε, αλλά γίναμε χειρότεροι, αναπτύξαμε ακόμα περισσότερο τις αυτοκαταστροφικές μας τάσεις και αναδείξαμε ως υπέρτατη αξία το κομματικό και προσωπικό συμφέρον από το συμφέρον του τόπου. Το ΑΚΕΛ, η κυβέρνηση του οποίου κρατούσε για δύο χρόνια στα χέρια της την κρίση, η κυβέρνηση του οποίου κάλεσε την τρόικα και συμφώνησε μαζί της το μεγαλύτερο κομμάτι αυτών που περιλαμβάνονται στο μνημόνιο, θα ψηφίσει -λέει- εναντίον και θα καταθέσει πρόταση απεγκλωβισμού από την τρόικα. Τώρα!

Εκ των υστέρων και με τη βεβαίότητα ότι κάποιοι άλλοι θα αναλάβουν το κόστος της υποχρεωτικής λύσης. Ο ΔΗΣΥ, ο οποίος απείχε από την ψηφοφορία της πρότασης που έφερε ο Πρόεδρός του από το πρώτο Eurogroup, υποδεικνύει την κρισιμότητα των σπιγμών αλλά αναζητεί τρόπους να εμπλέξει όσο το δυνατόν περισσότερους στην υπόθεση της έγκρισης, φοιτούμενος και αυτός το κόστος. Η ΕΔΕΚ μετρά τα κουκιά και ταλαντεύεται ανάμεσα στον «αντιμνημονιακό» και τον «μνημονιακό» πις εαυτό, ευελπιστώντας ότι θα βγαίνει η σούμια χωρίς την ίδια, για να μπορεί να το παιξει ακόμα μία φορά «τζάμπα μάγκας». Καλά, το ΔΗΚΟ είναι από μόνο του μια αλλοπρόσαλλη ιστορία.

Έχει κανείς ακόμα αμφιβολία για το πού πάμε; Όταν ο σοβαρότης εκλείπει, ο καπτήφορος δεν έχει καμία διέξοδο σωτηρίας..

Μέχρι τον Ιούνιο

Η ΑΥΓΗ

Την περασμένη Κυριακή της «Αυγής» έχει αποκαλύψει στοιχεία, σύμφωνα με τα οποία τα ασφαλιστικά ταμεία έχασαν 37 δισ. ευρώ κατά την τριετία του Μνημονίου. Προχθές ανακοινώθηκε ότι φέτος τα ασφαλιστικά ταμεία θα έχουν «μαύρο τρύπα» 2,5 δισ. ευρώ για τις συντάξεις, ενώ για την Υγεία άλλο 1,5 δισ. ευρώ. Με δεδομένο μάλιστα ότι η ύφεση θα συνεχιστεί τουλάχιστον για άλλους 18 μήνες (όπως προβλέπει η τρόικα), τα ασφαλιστικά ταμεία αντιμετωπίζουν το φάσμα της χρεωκοπίας. Η περικοπή ακόμη και των χαμηλών συντάξεων, καθώς και την εκμπόνηση των κοινωνικών παροχών, δεν εξυπορετεί ούτε τη λογιστική τακτοποίηση των ταμείων. Η ύφεση και η λιτότητα οδηγούν την κοινωνική ασφάλιση στη διάλυση.

Η κυβέρνηση κρύβει το πρόβλημα και επιχειρεί να δημιουργήσει εικονική αισιοδοξία, ώστε τον Ιούνιο, που θα συζητεί με την τρόικα το πρόβλημα του δημοσιονομικού κενού (άλλως, «μαύρη τρύπα»), να δρομολογήσει τη μετάθεση των αποφάσεων για το περιβότο Μνημόνιο 4 για μετά τις εκλογές, οι οποίες θα αποκτήσουν άμεση πολιτική αναφορά ενόσω η κυ-

τοποθετούνται το αργότερο μετά τις γερμανικές εκλογές του Σεπτεμβρίου.

Μέχρι τον Ιούνιο η κυβέρνηση προσπαθήσει να αναστείλει τις δυναμικές αποδιάρθρωσής της, είτε αυτές προέρχονται από τις διαστάσεις επιδιώξεις των κυβερνητικών συνεταίρων είτε παροξύνονται από τα αδιέξοδα του Μνημονίου και την επακόλουθη διαστάση της επαπειλούμενων εισπρακτικών μέτρων. Υπενθυμίζεται ότι τα έσοδα από τις ιδιωτικοποιήσεις θα τα καρπωθούν αποκλειστικά οι πιστωτές. Οι ιδιωτικοποιήσεις θα αποστέλλουν από το Δημόσιο ισχυρά αναπτυξιακά εργαλεία, ενώ θα δημιουργήσουν μια νέα γενιά σκανδάλων. Η περιπέτεια της Εθνικής Τράπεζας είναι χαρακτηριστική της προχειρότητας, αλλά και των μεθοδεύσεων του κυβερνητικού επιτελείου υπέρ μεγάλων ιδιωτικών συμφερόντων. Οι ιδιωτικοποιήσεις θα αποστέλλουν από το Δημόσιο ισχυρά αναπτυξιακά εργαλεία, ενώ θα δημιουργήσουν μια νέα γενιά σκανδάλων. Η περιπέτεια της Εθνικής Τράπεζας είναι χαρακτηριστική της προχειρότητας, αλλά και των μεθοδεύσεων του κυβερνητικού επιτελείου υπέρ μεγάλων ιδιωτικών συμφερόντων. Οι ιδιωτικοποιήσεις, με αιχμή την περιπέτεια της Εθνικής Τράπεζας, θα αποτελέσουν το νέο πεδίο κοινωνικού ενδιαφέροντος και πολιτικού αγώνα τους επόμενους μήνες. Η δημόσια περιουσία δεν πρέπει να ιδιωτικοποιηθεί, αλλά να δοθεί π.χ. ως αποθεματικό στα ασφαλιστικά ταμεία.

Η κοινωνία, ωστόσο, έχει συνειδητοποιήσει ότι οποιαδήποτε διεκδίκηση για την περιβότο Μνημόνιο 4 για μετά τις εκλογές, οι οποίες θα αποκτήσουν άμεση πολιτική αναφορά ενόσω η κυ-